

HVĚZDOSVIT

Viľma a ztracený den

DOMINIQUE VALENTE

Přeložila Kristýna Wanková

PIKOLA

HVĚZDOSVIT

Vilma a ztracený den

HVĚZDOSVIT

Viľma a ztracený den

DOMINIQUE VALENTE

Ilustrovala Sarah Warburton

EUROMEDIA GROUP

STARFELL: WILLOW MOSS AND THE LOST DAY

Text © Dominique Valente 2019

Illustrations © Sarah Warburton 2019

Cover Design © HarperCollinsPublishers Ltd 2019

Translation © Kristýna Wanková, 2024

ISBN 978-80-242-9895-5

*Pro Catherine, která si příběh zamilovala jako první,
pro Helen, která mi pomohla uskutečnit sen, a pro Ruie,
který vždycky věřil, že se to podaří*

HVĚZDOSVIT

Jezero
nemrtvých

MITLÉRSKÉ
MLŽINY

NAKLANSKÉ
HORY

TURĚNOVÁ
ULIČKA

Knihovnice

Půlnoční

ZEMĚ
TROLŮ

LAEL

Třebín dům

Středonice

Kvílice

ŘÍŠE TRPASLÍKŮ

Velké šarvátkové moře

bývalé
území koboldů

Oblačné hory

dům Nolina Někdejšího

VISPÉRIE

řeka Otravinka

trh

ŠELSKÉ KRÁLOVSTVÍ

MĚSTO NA KORÁLKOVÉM VRCHU

dům rodiny
Někdejších

Stružky

RADVAŘOV

TEMNÉ HVOZDY

ŠKLEBICE

KOŠTATOVÝ
LES

Vilmin domek

1

* Dívka, která nachází ztracené věci

 Většina lidí má za to, že narodit se s čarounou schopností je cosi jako splněný sen. Domnívají se totiž, že by uměli něco *báječného*, třeba létat, být neviditelní nebo proměnit protivného příbuzného v prase. Myslí si, že *magie* je jedna velká hostina, kde vám všechno naservírují pod nos a vy si můžete jen vybírat.

 Jenže ne každý, komu se v dnešním světě Hvězdosvitu poštěstí mít v rukávu trochu toho kouzlení, dostane ty nejlepší lahůdky, jako třeba velký čokoládový dort s karamellem. Na někoho zbydou jen oschlé kousky mrkve, které stejně nikdo nechtěl. A přesně tak to naneštěstí bylo i v případě Vilmy Mechové, nejmladší a želbohu nejméně mocné členky rodiny Mechových.

Vilmě byla nadělena schopnost, kterou většina lidí považovala spíš za magické smetiště než za magickou hostinu. Užitečná sice byla, ale chyběl jí šmrnc, říz a švih. Nenašlo se v ní ani drobátko šmrncu, ani krapítek řízu, ačkoli člověk mohl zahlédnout kapánek švihu, když se podíval hodně zblízka.

Vilma měla schopnost nacházet ztracené věci.

Třeba klíče. Případně ponožky. Nebo, jako zrovna tuhle, dřevěné zuby Jeremiáše Pletichy.

A to nebyla žádná sranda. Zuby přistály Vilmě v natažené dlani, celé oslzlé od lepkavých slin z tlamy Dědouše, což byl staříčkový buldok Pletichových.

Pletichovi za to Vilmě zaplatili jeden chechták, tedy sazbu, kterou si účtovala už od šesti let, načež se mladá čarodějka rozhodla, že už je dávno načase, aby zvýšila ceny. Taky se zařekla, že odteď s sebou bude všude nosit

rybářskou síť, aby do ní mohla chytat ty méně chutné věci, které najde.

Nebylo to tedy zrovna nadání, na kterém by trhla jmění, ale přece jen si tím dokázala vydělat na kus žvance – většinou asi tak na půl bochníku chleba. Což bylo lepší než nic. Dokud to člověk nezačal porovnávat s talentem její prostřední sestry Kamily. Ta nedávno zvedla pluh i se zapřaženým oslem, pod kterým zůstal zaklíněný Bedřich Kratinožka, a zvládla to jen *pomocí myslí*.

Jo, jo... Kamilina schopnost byla *maličko* oslnivější.

Vilmě bylo právě šest let, když se její moc konečně projevila, a tehdy jí tatínek vysvětlil, že na světě existují nejrůznější druhy lidí. „Všichni jsou potřební a důležití. Někteří akorát přitahují víc pozornosti než jiní. Někdo je jako tvoje matka, která si získá respekt už jen tím, že vkročí do místnosti. (Trošku jí v tom pomáhá skutečnost, že slyší mluvit mrtvé.) Tvoje sestry jsou na tom podobně. A pak existují lidi jako já a ty.“

To zabořelo. I když jen *maličko*.

Vilma byla malá a měla dlouhé rovné hnědé vlasy a k tomu hnědé oči. Hodně se podobala tátovi, zatímco její sestry zdědily oslnivý vzhled po mámě.

Byly vysoké, měly rozevlátou černou hřívu a kukadla zelené barvy, které říkali „smaragdová“. Ačkoli Vilma si byla docela jistá, že nikdo z rodiny Mechových nikdy žádný smaragd na vlastní oči neviděl.

Když si Vilma postěžovala babičce Fany, že nevypadá jako její překrásná matka a sestry, babička jen zamručela. Pro marnivost neměla pochopení. A se svými zelenými vlasy si to ani nemohla dovolit. Babička Fany kdysi bývala jednou z nejlepších odbornic na lektvary v celém Hvězdosvitu, ale teď jí většina lidí neřekla jinak než „trhlá babča“, a to kvůli lektvarovému výbuchu, k němuž došlo v Naklanských horách a který měl poněkud zajímavé následky, včetně zbarvení babiččiny vlasů.

„Ale prosím tě. Možná nemáš ‚smaragdový‘ oči jako ostatní, ale vidíš s nimi přece dobře, zvlášť věci, které ostatní přehlíží,“ řekla, šibalsky se usmála a schovala několik svých pochybnějších lektvarů pod uvolněné prkno v podlaze na půdě, o němž podle všeho věděla jen Vilma.

Babička Fany měla pravdu. Vilma skutečně viděla věci, které ostatní přehlíželi. Za ta léta už v tom byla odbornicí. Třeba zrovna dneska stála jako vždycky na zahradě za domem a pozorovala dlouhou frontu

lidí, která se táhla podél nízké kamenné zídky. Všichni doufali, že jim pomůže nalézt ztracené předměty.

„Prostě je nemůžu najít. Už jsem se dívala všude...“ stěžovala si Pravoslava Tlampačová u otevřené branky.

„A podívala jste se na hlavu?“ zeptala se Vilma.

„Propána!“ zvolala Pravoslava, když si nahmatala vršek hlavy a okamžitě na něm objevila ztracené brýle s falešnými diamanty. „Já hloupá,“ zasmála se rozpačitě a otočila se k odchodu.

„Dělá to jeden chechták,“ ozvala se Justýna, Vilmina nejstarší sestra, která právě vyšla z domu a všechno viděla.

„Vždyť ani nečarovala,“ namítla Pravoslava a překvapeně vypoučila oči.

„Ale brýle vám našla, ne? Máte, pro co jste si sem přišla. Ona nemůže za to, že jste moc slepá na to, abyste se koukla do zrcadla.“ Justýna byla neoblomná, spalovala Pravoslavu pohledem, dokud neustoupila a nezaplatila jim jeden chechták.

„Já slyšela, že čarodějnice si vůbec nemají říkat o peníze,“ zaskuhrala Otýlie Konipásková odněkud z konce fronty. „Nemají ze svého nadání těžít zisk,“ řekla rozhodně a v pronikavých očích jí blýskalo.

Nutno říct, že Otýlie Konipásková patřila k těm, kdo si přáli, aby král jejich vesnici, Šklebicím, udělil zakázaný status. Potom by lidé jako Vilma a její rodina – *tedy kouzelní lidé* – museli odejít a žít *Někde Jinde*.

„Kdo vám to napovídal?“ opáčila Justýna a kráčela k Otýlii, která jako by se pod jejím zlověstně zamračeným pohledem zmenšila. „Když vám tesař něco vyrobí, tak mu zaplatíte, je to tak? Moje sestra vám poskytla službu, tak proč by to mělo být jinak?“

„No, protože ona *není* jako ostatní,“ špitla Otýlie a na tvářích jí vyskákaly rudé flíčky.

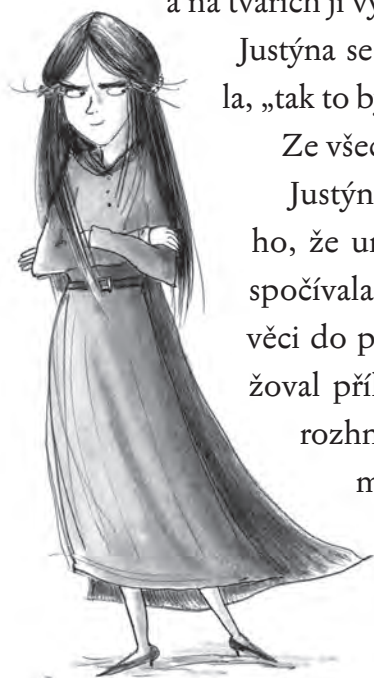
Justýna se zachmuřila. „*Nóóó,*“ protáhla, „tak to byste jí možná měli platit víc.“

Ze všech stran se ozývalo mručení.

Justýnina schopnost – kromě toho, že uměla z lidí vyrazit peníze – spočívala v tom, že dokázala vyhodit věci do povětří. Nikdo si tedy nestěžoval příliš hlasitě. Nikdo si nechtěl rozhněvat někoho, kdo by ho mohl rozmetat na kousky.

Vilma si povzdechla.

Měla sice v úmyslu zvýšit si cenu na jeden florál

a jedno Leštinovo jablíčko, ale pochybovala, jestli je úplně nejlepší nápad, aby to její děsivá sestra vymáhala od lidí pohružkami. Ne že by se snad sama mohla po Leštinových jablíčkách zrovna utlouct, ale miloval je Sípal, cirkusový kůň ve výslužbě, který patřil Kratinožkovým. Vilma kolem toho stařečka chodila každý čtvrtek cestou na trh. Děti z vesnice mu přezdívaly Sípal, protože když klusal na pastvu, sípavě při tom funěl. A když už si dal tu práci, že přišel Vilmu pozdravit, byla ráda, když mu mohla nabídnout jeho oblíbenou pochoutku.

„Vilmo, tvůj problém je v tom,“ řekla Justýna, která jí jaksi nepředala utržený chechták, „že si dostatečně nevážíš svých schopností – takových, jaké jsou.“

„Prý schopností! Jakých prosím tě?“ utrousila posměšně Kamila, která se právě vynořila z domku, od hlavy po paty zahalená v černých šatech z krásné blýskavé látky.

„Myslíš schopnosti kouzelného čmuchacího psa?“

ucechtla se. Aniž by věnovala pozornost Vilminým námitkám, obrátila se k Justýně a zeptala se: „Můžeme?“ Ty dvě spolu měly namířeno za mámou na Kočovný věštecký jarmark.

Vilma zavřela oči a snažila se zhluboka dýchat. Když je zase otevřela, viděla, jak její sestry uhánějí po cestičce a černé vlasy a pláště jim vlají za zády.

Odevzdaně se otočila zpátky k frontě zákazníků a nadskočila.

Fronta zmizela a místo ní tam stála jediná žena.

Byla vysoká a útlá jako proutek, černé vlasy jí lemovaly bledý štíhlý obličej, na němž se nápadně vysoko klenulo obočí. Měla na sobě dlouhatánské tmavé šaty a špičaté purpurové boty a ve tváři výraz, který Vilmu přiměl narovnat se do pozoru dřív, než proti tomu mohl její mozek vůbec něco namítnout.

Žena pozvedla jedno obočí a pronesla: „Dobré ráno?“

„Do-dobré ráno...?“ vysoukala ze sebe Vilma, zatímco dumala, kdo to tak asi může být.

Část Vilmina nitra zapomněla dýchat, protože podle všeho teď vnímala jen její kolena, která se začala třást, jako by znala tajemství, o němž hlava nemá ani tušení.

„Moreg Vainová,“ pronesla žena s nenucenou nonšalancí, jako by se stávalo každý den, že se někdo představí jako nejobávanější čarodějka z celého Hvězdosvitu. Musí se však nechat, že pro Moreg Vainovou to tak asi bylo.

„No teda,“ vydechla Vilma, jejíž roztřesená kolena měla, jak se ukázalo, pravdu.

Moreg Vainová se pousmála.

Ještě po mnoha letech se Vilma nepřestávala divit, jak to, že se tenkrát udržela na nohou, když by ji dokázal povalit i ten nejjemnější šepot.

A ani v nejdivočejších představách o tom, jak se setká s nechvalně proslulou čarodějnící Moreg Vainovou, by ji nenapadlo, že dojde k tomu, co se stalo vzápětí.

„Šálek čaje?“ zeptala se Moreg.